ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οἱ κάτοικοι τῆς Βιρμανίας δὲν θὰ ζηλεύουν ἀσφαλῶς διόλου τὶς Ἀσσυριακὲς καὶ Αἰγυπτιακὲς δυναστεῖες γιὰ τὴν ἀρχαιότητά τους. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένειά τους ὑπερβαίνει σὲ ἀρχαιότητα κάθε ἄλλη καὶ ἡ ρίζες της χάνονται στὰ βάθη τῶν προϊστορικῶν αἰώνων·

— Στὴν Βιρμανία π. χ. σώζεται ἕνα ἔργο, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ βασιλικὴ ἱστορία τῶν βασιλέων τῆς Βιρμανίας» στὸ ὁποῖον ὑπάρχει κατάλογος ὅλων τῶν προγόνων τοῦ τελευταίου μονάρχου. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ 578.000 Βιρμανοὶ βασιλεῖς διεδέχθησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κανονικώτατα !

— Ἡ Βιρμανία εἶχε πάλαι ποτὲ καὶ στρατιωτικὰ σώματα μὲ πολὺ παράξενα ὀνόματα. Τὸ σῶμα τῶν «Εὐτυχῶν ἀνδρείων», τὸ σῶμα τῶν «Βασιλικῶν ἐπιτυχιῶν» καὶ τὰ 40 σώματα τῶν «Ἀτρομήτων πολεμιστῶν» !..

— Ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τέλους καὶ ὁ φοβερώτερος ξενύχτης τοῦ κόσμου. Ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ τὸν παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του μαζὺ μὲ τὴν φωτογραφίαν του.

— Ὁ ἀσύγκριτος αὐτὸς ξενύχτης εἶνε ὁ Γάλλος λόγιος καὶ συγγραφεὺς Ἀνρὺ Μπεράν, ὁ ὁποῖος κάμνει ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμο. Ξυπνᾷ πολὺ ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ στρώνεται ἀμέσως στὴ δουλειά. Κατὰ τὶς δέκα τρώει... τὸ μεσημεριάτικό του καὶ ἔπειτα ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασία του.

— Κατὰ τὰς δύο τὸ πρωῒ τελειώνει. Κι' ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐργασία πηγαίνει τὸ ἀπόγευμα στὸν περίπατο ἢ συχνάζει στὰ καφενεῖα καὶ τὶς μπύρες, ἔτσι κι' αὐτὸς κατὰ τὰς... δύο τὸ πρωῒ βγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του κι' ἀργότερα ἐμφανίζεται σὲ μπύρες ποὺ μένουν ἀκόμη ἀνοιχτές !...

— Ἐκεῖ τὸν περιμένουν καὶ τοῦ κρατοῦν συντροφιὰ ἄλλοι ξενύχτηδες σᾶν κι' αὐτόν, πολὺ κατωτέρας κατηγορίας, ὅμως. Οἱ πιστοὶ αὐτοὶ σύντροφοί του διασκορπίζονται ὅλοι μὲ τὴν αὐγή. Ὁ κ. Μπεράν, ὅμως, ἔννοεῖ νὰ κάμῃ ἕνα γῦρο στὴν Ἀγορὰ καὶ νὰ περιηγηθῇ τὸ πρωῒνὸ Παρίσι.

— Κατὰ τὰς 8 τὸ πρωῒ ἐπὶ τέλους, τὴν ὥρα ποὺ πάει ὅλος ὁ κόσμος στὴν ἐργασία του, ὁ κ. Μπεράν πάει καὶ πίνει ἕνα γάλα μὲ ὑπνωτικὸ κι' ἔπειτα πέφτει στὸ κρεββατάκι του, ὅπου κοιμᾶται μακαρίως ὡς τὸ βράδυ!...

ΜΙΑ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, προσέβαλε κάποτε σ' ἕνα συμπόσιο, μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ γευμάτιζαν μαζύ του. Θυμωμένη ἡ κυρία σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ πρὶν ἀποχωρήσῃ τῆς αἰθούσης, ἐγύρισε καὶ εἶπε αὐστηρὰ στὸν Φίλιππο :

— Θὰ τιμωρηθῆτε γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε... Ξέρω πῶς θὰ βρῶ τὸ δίκηο μου...

— Δὲ μᾶς λὲς τὸν τρόπο ;... ἐρώτησεν εἰρωνικὰ ὁ βασιλεύς.

— Ἁπλούστατα : Θὰ ἀναφερθῶ στὸν βασιλέα...

— Λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεύς ;

— Δὲν τὸ λησμονῶ αὐτό. Ἀλλὰ θὰναφερθῶ σ' ἐσᾶς ὅταν θὰ παύσετε νᾶσαστε μεθυσμένος καὶ θὰ ξαναθυμηθῆτε ὅτι εἶσθε βασιλεύς !...

πρεπεῖς ἐπιπλώσεις τῶν δωματίων του ! Τώρα δὲν εἶχε γύρω του παρὰ ἕνα μόνον φτωχοχρέββατο ἀπὸ μπογιατισμένο ξύλο, μὲ μιὰ κουβέρτα ἀπάνω, τὶς ἄκρες τῆς ὁποίας τραβολογοῦσαν ξεσκίζοντάς τες ὁ σκύλος του καὶ ὁ παπαγάλος του, ἀχώριστοι σύντροφοι τῆς φτώχειας του, ἕνα κομοντίνο καὶ δυὸ-τρεῖς μισοκατεστραμμένες καρέκλες. Στὸ ἔλεεινὸ αὐτὸ δωμάτιο περνοῦσε τὶς μέρες του ὁ Λαμαρτῖνος, γεμίζοντας μὲ τὸν ὅμορφό του χαρακτῆρα μεγάλες κόλλες χαρτιοῦ ποὺ τὶς πετοῦσε κατὰ γῆς, δίχως σημεῖα στίξεως καὶ δίχως νὰ τὶς ἀριθμήσῃ. Τὸ πιστό του λαγωνικό, ξαπλωμένο στὰ πόδια του, σεβότανε τὰ χειρόγραφα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἡ γυναίκα τοῦ Λαμαρτίνου ἐμάζευε, τακτοποιοῦσε, διόρθωνε καὶ ἔστελνε στὸ τυπογραφεῖο. Μετὰ τὸν θάνατό της τὴν δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἔκανε ἡ ἀνεψιά του, ἡ Ἀντιγόνη τῶν γηρατειῶν του, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐγκατέλειψε παρὰ μόνον στὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ὁ Λαμαρτῖνος στὴν ἀφοσίωση αὐτὴ τῆς ἀνεψιᾶς του ἀντεπεκρίνετο μὲ μιὰ τρυφερώτατη στοργή, στοργὴ τόσο μεγαλείτερη ὅσο μετὰ τὸν θάνατο τῆς πολυαγαπημένης του κόρης, Τζούλιας, ἡ ἀνεψιά του ἦταν γι' αὐτὸν σᾶν ἕνα εἶδος κόρης, ἡ μόνη του (μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του) παρηγοριά.

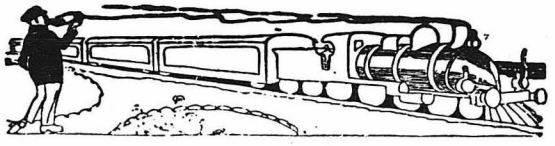

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΟΙ ΙΝΔΟΙ

Μιὰ πρωτότυπη τιμωρία ἐπεβλήθη τελευταίως στὶς Ἰνδίες, ποὺ ἀξίζει νὰ ἀναφερθῇ ἐδῶ.

Κάποιος Ἰνδός, ὀνομαζόμενος Καρτὰρ Σίγκ ἐπρόσβαλε φοβερὰ τοὺς ἄνδρας τῆς φυλῆς του, γιατὶ σὲ κάποια τοπικὴ διαφορὰ πῆγε μὲ τοὺς ἀντιπάλους των κι' ἐστράφη ἐναντίον των.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἐδημιουργήθηκε ἡ διαφορὰ αὐτή, ὁ Καρτὰρ Σίγκ εἶχε διακόψῃ κάθε σχέσι μὲ τὴ φυλή του. Ἡ κατάσταση ὅμως, αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ καὶ τώρα τελευταῖα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ συμβιβασθῇ μαζί τους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν διετύπωσε τὴν σχετικὴ πρότασι στοὺς ἀρχηγοὺς τῆς φυλῆς του. Αὐτοὶ ἀμέσως κατήρτισαν ἕνα δικαστήριο ἀπὸ πέντε πρόκριτους, γιὰ νὰ δικάσῃ τὸν ἔνοχο καὶ τοῦ ἐπιβάλῃ κάποια τιμωρία πρὶν τοῦ παραχωρήσῃ ἄφεσι ἁμαρτιῶν.

Ἰδοὺ τώρα ἡ πρωτότυπη τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη....

1) Ὑποχρεώθηκε πέντε μέρες συνεχῶς νὰ διαβάζῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος τὸ ἱερὸ βιβλίο «Ἀζαρδιβάρ» καὶ νὰ σκουπίζῃ κατόπιν τὸ δάπεδο τοῦ ναοῦ μὲ τὸ φόρεμά του.

2) Ἐπίσης τὶς πέντε αὐτὲς μέρες πρέπει νὰ σκουπίζῃ τὰ παπούτσια ἐκείνων ποὺ μένουν ξαπλωμένοι, σύμφωνα μὲ τὴν Ἰνδικὴ συνήθεια, ἔξω ἀπὸ τὸ ναό.

3) Τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ὁ δικαζόμενος θὰ μαυρίσῃ μόνος του τὸ μισό του προσωπο.

4) Θὰ κάμῃ ξυπόλυτος ἕνα προσκύνημα ἀπὸ τὸ Ἀμριστὰρ στὸ Ναὸ τοῦ Νανκάνα Σαχίμπ.

καὶ 5) καὶ σπουδαιότερον θὰ καταβάλλῃ 1500 λίρες στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ ναοῦ.

Ὁ ἔνοχος διαμαρτυρήθηκε ὅτι ἡ τιμωρία ἦταν ὑπερβολική. Καὶ οἱ δικασταί, τοῦ ἐχάρισαν μόνον τὸ μαύρισμα τοῦ προσώπου καὶ περιώρισαν τὸ πρόστιμο σὲ 500 λίρες.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Καρτὰρ Σίγκ ὑπεβλήθη εὐχαρίστως στὶς ὑπόλοιπες τιμωρίες.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος στὴν Ἱσπανία ἐπικρατοῦσε ἡ γενικὴ ἀντίληψις, ὅτι τίποτε δὲν ἔκανε ὡραιότερο τὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ τὰ ματογυάλια. Ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος κυκλοφοροῦσε ἔξω φορῶντας ματογυάλια, ἀκόμη καὶ τὰ νοστιμώτερα νέα κορίτσια. Ὁποιος εἶχε λίγη ἀξιοπρέπεια δὲν ἄλλαζε τὰ ματογυάλια του ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ὅσον κι' ἂν τοῦ ἦταν αὐτὸ δυσάρεστο. Οἱ κακὲς γλῶσσες μάλιστα ἔλεγαν ὅτι μερικὲς κυρίες φοροῦσαν τὰ γυαλιά τους ἀκόμη καὶ τὸ βράδυ ποὺ ἔπεφταν στὸ κρεββάτι τους !...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως οἱ διοπτροφοροῦντες κύριοι καὶ αἱ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας δὲν ἤθελαν κατ' οὐδένα τρόπο νὰ τοὺς μιμοῦνται ὅσοι ἀνῆκαν σὲ κατώτερη κοινωνικὴ τάξι. Καὶ γι' αὐτὸ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἀνῆκαν σὲ πριγκηπικὲς οἰκογένειες μποροῦσαν νὰ φοροῦν ἐντελῶς μεγάλα ματογυάλια, τὰ «ὀκίλες» ὅπως τὰ ἔλεγαν. Οἱ κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἄνθρωποι φοροῦσαν γυαλιὰ σ' ἐξαιρετικὲς μόνον περιστάσεις, ὅταν π.χ. εἶχαν προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ κράτος. Ἕνα ἱσπανικὸ χρονικὸν ἀναφέρει ὅτι ἕνας νεαρὸς καλόγερος εἶχε προσφέρει τόσο μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ μοναστῆρι του, ὥστε κατὰ πρότασιν τοῦ ἡγουμένου τοῦ ἐπετράπη...νὰ φοράῃ ματογυάλια!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ρεμπούμπλικα μὲ μπὸρ κατεβασμένα
βιχμένη σ' ἀτημέλητα μαλλιά·
ἀστεῖα μύτη· μάτια μεθυσμένα
ἀπὸ χίμαιρες, ὄνειρα, ὀμορφιά.

Σὲ χείλη κάπως παραπονεμένα
χαμόγελο πλανιέται ἀπὸ καρδιὰ
ἀναβρυσμένο ποῦ—νερὰ κρυμένα—
τὴν κατοικοῦν αἰσθήματα βαθιά.

Ἁπλός, ἀνεπιτήδευτος στοὺς τρόπους
μὲ κάποια παιδικὴ συχνὰ δειλία
μπροστὰ στοὺς θορυβώδικους ἀνθρώπους.

Μὰ πιὸ συχνὰ χωρὶς—ποιὸς ξέρει—αἰτία
μὲ τὸ νέφος στὸ μέτωπο τῆς λύπης
διαβαίνει, νάτος... ὁ Σωτήρης Σκίππης !...

Σωτήρης Σκίππης